

อิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์
สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร
Influence of Risk-Taking as The Interaction Variable Affected The
Human Capital to The Performance of The Air-Conditioner
Production Industries in Bangkok

¹ธัญนันท์ บุญอยู่, ²สุชาร์ตน์ บุญอยู่ และ ³กนกอร บุญมาเกิด
¹Thanyanan Boonyoo, ²Sucharat Boonyoo and ³Kanokorn Boonmakerd
¹มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์, ²มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม และ ³ผู้ช่วยนักวิจัยนักวิจัยอิสระ
¹Southeast Asia University, ²Nakhon Pathom Rajabhat University and ³Research and
Assistant, Independent Researcher
¹Corresponding Author. E-mail: thanyanan7@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ทุนมนุษย์ การกล้าเผชิญความเสี่ยงและผลการดำเนินงานขององค์กร และ (2) การกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 ตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ วิเคราะห์ด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า (1) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานครมีระดับทุนมนุษย์ การกล้าเผชิญความเสี่ยงและผลการดำเนินงานขององค์กรมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก และ (2) การกล้าเผชิญความเสี่ยงเป็นตัวแปรปฏิสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นผลลัพธ์ของการศึกษาที่แตกต่างกันที่สามารถสร้างผลการดำเนินงานที่ต้องอาศัยทุนมนุษย์และการกล้าเผชิญความเสี่ยงให้เกิดปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : ทุนมนุษย์; การกล้าเผชิญความเสี่ยง; ผลการดำเนินงานขององค์กร

Abstract

The objectives of the study were to investigate: (1) level of human capital, risk-taking, and firm performance; (2) risk-taking as the interaction variable affected the human capital to the performance of the air-conditioner production industries in Bangkok. Samples in the study were 100 entrepreneurs in the air-conditioner production industries in Bangkok. The research instrument in this study was a questionnaire, which was statistically analyzed by using percentage, means, standard deviation, and structural equation modeling (SEM) analysis. The results of the study

Keywords : human capital; risk-taking; firm performance

บทนำ

ระบบเศรษฐกิจของโลกในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นองค์การภาครัฐหรือองค์การภาคเอกชนที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงในสังคม โดยระบบการค้าที่เปิดกว้างขึ้นได้กลายเป็นระบบการค้าเสรีที่ทำให้เกิดการแข่งขันทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ทำให้ภาคธุรกิจต้องพบกับคู่แข่งมากมายจากในประเทศและต่างประเทศ ทั้งคู่แข่งทางตรงและคู่แข่งทางอ้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงความต้องการตามแนวโน้มทางการตลาด (ธัญนันท์ บุญอยู่, 2561) และจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทำให้ภาคธุรกิจต่างตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงที่ต้องอาศัยการปรับตัว เพื่อให้องค์การธุรกิจอยู่ในสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร้พรมแดนและเป็นระบบเครือข่ายทางธุรกิจ (สุนันทา มิ่งเจริญพร, 2556) ซึ่งนับวันการแข่งขันเริ่มจะรุนแรงมากขึ้น ผู้ประกอบการต่างต้องสร้างให้ธุรกิจมีความแตกต่างกันไป โดยเฉพาะในปี 2561 อุตสาหกรรมผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งของภาคธุรกิจในประเทศไทยที่มีพัฒนาการมากกว่า 50 ปี มีแนวโน้มของปริมาณความต้องการที่ลดลง และจากข้อมูลของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมพบว่า การผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าของไทยส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 65-75 ของปริมาณการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า โดยมีการส่งออกเครื่องปรับอากาศถึงร้อยละ 20.50 ของมูลค่าส่งออกเครื่องใช้ ไฟฟ้าทั้งหมด จึงทำให้การใช้ชิ้นส่วนเครื่องปรับอากาศที่ผลิตในประเทศมีสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าชิ้นส่วน (วรรณมา ยงพิศาลภพ, 2561)

อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศจำเป็นต้องรักษาส่วนแบ่งการตลาดและผลการดำเนินงานให้อยู่ให้ระดับเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และจากการศึกษา วิจัย พบว่า การจะดำเนินธุรกิจที่จะสามารถสร้างผลการดำเนินงานให้บรรลุผลสำเร็จได้นั้นต้องอาศัยความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ที่มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และความชำนาญในการปฏิบัติงาน (Fahy & Smithee, 1999) มาบูรณาการจัดการให้เกิดกระบวนการผลิตที่ส่งผลต่อการดำเนินงาน (Teixeira, 2002; Ling, 2013; Marimuthu et al., 2009) แต่การที่ผลการดำเนินงานจะดีขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะกล้าตัดสินใจและกล้าเผชิญกับความเสี่ยงเข้ามาช่วยปรับเปลี่ยนการกระทำที่ท้าทายที่ค้นหาโอกาสใหม่ และเป็นผู้จัดหาทรัพยากรที่ต้องการ เพื่อผลักดันให้เกิดการดำเนินงานบริหารได้จริง (Jalali et al, 2014) เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการดำเนินงานที่สามารถเพิ่มผลการดำเนินงานขององค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (Reed & Srinivasan, 2005)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาข้างต้นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา “อิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยจะศึกษาประเด็นที่ว่า เพราะเหตุใดอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุจึงส่งผลกระทบต่อตัวแปรผลลัพธ์น้อยเกินกว่าที่ควรจะเป็น หรือมีปัจจัยใดบ้างหรือไม่ทำหน้าที่อยู่ในฐานะเป็นตัวแปรปฏิสัมพันธ์ที่เข้ามาเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับตัวแปรผลลัพธ์ ซึ่งอาจทำให้เส้นทางความสัมพันธ์เพิ่มหรือลดระดับความสัมพันธ์ หรืออาจเปลี่ยนทิศทางความสัมพันธ์จากทิศทางบวกเป็นทิศทางลบได้ (มนตรี พิริยะกุล, 2558) และเพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์การบริหารของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศให้มีผลการดำเนินงานเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2563) | Vol.6 No.2 (May-August 2020):ISSN 2465-3578

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทุนการกล้าเผชิญความเสี่ยงและผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

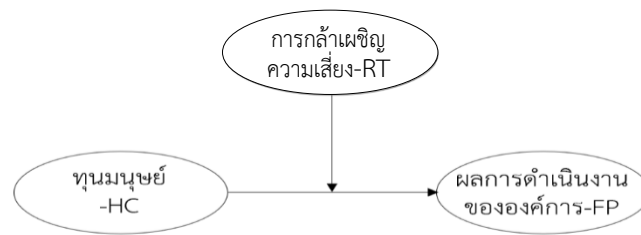
- สมมติฐานที่ 1 (H1) ทุนมนุษย์มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์การ
- สมมติฐานที่ 2 (H2) การกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์การ

ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยระดับองค์การ โดยมีอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานครเป็นหน่วยวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาอิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 144 แห่ง (กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2561) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 แห่ง มีวิธีการได้มาด้วยการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของมนตรี พิริยะกุล (2553) และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาอิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกรอบแนวความคิดในการวิจัยประกอบด้วย (1) ทุนมนุษย์ได้พัฒนาจากแนวคิดของ Montazeri, MollaHosseini & Forghani (2013) (2) การกล้าเผชิญความเสี่ยงได้พัฒนามาจากแนวคิดของ Lumpkin & Dess (1996) และ (3) ผลการดำเนินงานขององค์การได้พัฒนามาจากแนวคิดของ Mohammadi, Sherafati & Ismail (2014) ซึ่งปรากฏกรอบแนวความคิดในการวิจัยได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ที่จะมุ่งค้นหาและพัฒนาข้อมูล มาตรฐาน ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่สามารถวัดลักษณะและพฤติกรรมเป็นตัวเลขได้ด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานครที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 144 แห่ง (กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2561) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 แห่ง โดยใช้ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของมนตรี พิริยะกุล (2553) ซึ่งได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ถ้า	$\frac{\text{จำนวนตัวแปรสมการมาตรฐาน}}{\text{จำนวนตัวแปรแฝง}}$	≤ 2	กำหนดให้ขนาดตัวอย่าง (n) ≥ 200
ถ้า	$\frac{\text{จำนวนตัวแปรสมการมาตรฐาน}}{\text{จำนวนตัวแปรแฝง}}$	> 3	กำหนดให้ขนาดตัวอย่าง (n) ≤ 100
ในที่นี้	$\frac{\text{จำนวนตัวแปรสมการมาตรฐาน}}{\text{จำนวนตัวแปรแฝง}}$	$= \frac{19}{3} = 6.33$	

การกำหนดขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จึงเท่ากับ 100 ตัวอย่าง และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ส่วนที่ 2-4 เป็นแบบสอบถามในการประเมินทุนมนุษย์ การกล้าเผชิญความเสี่ยง และผลการดำเนินงานขององค์กร โดยลักษณะข้อคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของ Likert' Scale (Likert, 1932) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความเที่ยง เพื่อวัดความสอดคล้องภายในของคุณภาพโดยรวมของเครื่องมือทั้งฉบับด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์แอลฟาจะปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α)
ทุนมนุษย์ (HC)	0.934
การกล้าเผชิญความเสี่ยง (RT)	0.928
ผลการดำเนินงานขององค์กร (FP)	0.926

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามจำนวน 100 ฉบับ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปรับอากาศในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปและตัวแบบโครงสร้าง เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติที่ประกอบด้วย (1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ (2) สถิติการวิเคราะห์ตัวแบบสมการโครงสร้าง (SEM) โดยใช้โปรแกรม SmartPLS 2 (Ringle, Wende & Will, 2005)

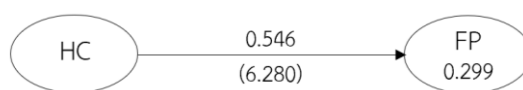
สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 81.13) มีอายุ 30-40 ปี (ร้อยละ 38.68) มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 49.05) มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 66.98) มีระยะเวลาการทำงาน 10 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 33.02) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 50.00)

2. ผลการวิเคราะห์ระดับทุนมนุษย์ การกล้าเผชิญความเสี่ยง และผลการดำเนินงานขององค์กร พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยทุนมนุษย์อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=3.95$, $SD=0.57$) รองลงมา คือ ปัจจัยผลการดำเนินงานขององค์กร ($\bar{x}=3.93$, $SD=0.51$) และสุดท้ายปัจจัยการกล้าเผชิญความเสี่ยง ($\bar{x}=3.89$, $SD=0.50$)

3. ผลการวิเคราะห์ตัวแบบสมการโครงสร้างการกล้าเผชิญความเสี่ยงในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์กร โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามที่อาจทำให้เส้นทางความสัมพันธ์เพิ่มหรือลดระดับความสัมพันธ์หรืออาจเปลี่ยนทิศทางความสัมพันธ์จากทิศทางบวกเป็นทิศทางลบได้ (มนตรี พิริยะกุล, 2558) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแบบสมการโครงสร้างแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

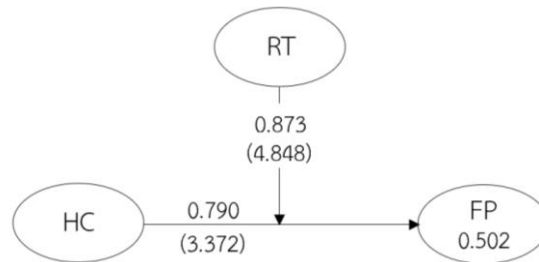
ขั้นที่ 1 การทดสอบความสัมพันธ์ตัวแบบสมการโครงสร้างทุนมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กร ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 เส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแบบสมการโครงสร้าง

จากภาพที่ 2 แสดงเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแบบสมการโครงสร้างทุนมนุษย์ (HC) ที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กร (FP) พบว่า ทุนมนุษย์ที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์เส้น ทางเท่ากับ 0.546 ซึ่งมีค่าสูงกว่า 0.20 ที่เป็นเกณฑ์ขั้นสูงตามแนวคิดของ Chin (2001) จึงทำให้ผู้วิจัยทำการทดสอบในขั้นที่ 2 เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่อยู่ในฐานะปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามต่อไป

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแบบสมการโครงสร้างที่มีการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์กรดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 เส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแบบสมการโครงสร้างของตัวแปรกล้ากับ

จากภาพที่ 3 แสดงเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแบบสมการโครงสร้างที่มีการกล้าเผชิญความเสี่ยง (RT) ที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์ (HC) สู่ผลการดำเนินงาน ขององค์กร (FP) พบว่า เมื่ออิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงเข้ามาในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์กรนั้น ทำให้เส้นทางความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์ความถดถอยของทุนมนุษย์ที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลการดำเนินงานขององค์กร มีค่าเท่ากับ 0.790 ซึ่งผลการทดสอบตามเกณฑ์การตัดสินใจพบว่า ความสัมพันธ์ของทุนมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กรมีค่าในระดับที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบในขั้นที่ 1

จึงทำให้ผู้วิจัยสรุปผลการทดสอบได้ว่า อิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์มีอิทธิพลต่อการเข้ามาเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างทุนมนุษย์และผลการดำเนินงานขององค์กร โดยมีค่าอิทธิพลของการกล้าเผชิญความเสี่ยงที่เข้ามาเป็นตัวแปรปฏิสัมพันธ์เท่ากับ 0.873 และทำให้ค่าเส้นทางความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์ความถดถอยระหว่างทุนมนุษย์กับผลการดำเนินงานขององค์กรที่เดิมมีค่าเท่ากับ 0.546 เพิ่มขึ้นเป็นเท่ากับ 0.790 ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของอิทธิพลตัวแปรที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ที่จะต้องเข้ามาเชื่อมความสัมพันธ์และทำให้เส้นทางความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์ความถดถอยมีค่าเพิ่มขึ้น

4. ผลการทดสอบสมมติฐานจากผลการวิเคราะห์ตัวแบบสมการโครงสร้างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กรได้ดังนี้

ตารางที่ 2 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย (Hypothesis)	สัมประสิทธิ์เส้นทาง (Coef.)	ค่า t-test	ผลลัพธ์
H1 ทูมนมนุษย์มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กร	0.790***	3.372	สนับสนุน
H2 การกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทูมนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์กร	0.873***	4.848	สนับสนุน

หมายเหตุ: - (* หมายถึง p-value $\leq$ 0.10 หรือ ค่า t $\geq$ 1.65) (** หมายถึง p-value $\leq$ 0.05 หรือ ค่า t $\geq$ 1.96) (***) หมายถึง p-value $\leq$ 0.01 หรือ ค่า t $\geq$ 2.58)

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า (1) ทูมนมนุษย์มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กร มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.790 และมีค่า t-test เท่ากับ 3.372 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และ (2) การกล้าเผชิญความเสี่ยงที่อยู่ในฐานะตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทูมนมนุษย์สู่ผลการดำเนินงานขององค์กร มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.873 และมีค่า t-test เท่ากับ 4.848 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัจจัยทูมนมนุษย์ จากผลการวิจัยพบว่า ทูมนมนุษย์มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กรซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากองค์กรมีการวางแผนทูมนมนุษย์ที่เป็นปัจจัยนำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างสรรค์นวัตกรรมแก่องค์กร และทำให้ผลการดำเนินงานขององค์กรเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งแสดงให้เห็นว่า ทูมนมนุษย์ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานขององค์กร เพราะทูมนมนุษย์เป็นสินทรัพย์ทางความรู้ที่แฝงอยู่ในตัวบุคคลพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนและจัดการได้อย่างเป็นระบบ เพื่อที่จะรักษาความรู้และนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรได้ (Teixeira, 2002; Ling, 2013)

2. ปัจจัยการกล้าเผชิญความเสี่ยง จากผลการวิจัยพบว่า การกล้าเผชิญความเสี่ยงเป็นตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างทูมนมนุษย์และผลการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากผู้ประกอบการมีคุณลักษณะของความกล้าเสี่ยงที่เป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดการสร้างทูมนมนุษย์จึงทำให้คุณลักษณะของความกล้าเสี่ยงของผู้ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ ที่ทำให้เกิดทูมนมนุษย์ที่สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบการที่กล้าเผชิญกับความเสี่ยงสามารถเข้ามาบริหารจัดการภายใต้สภาพแวดล้อมที่สามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับองค์กรนั้น ๆ ได้ และเพื่อทำให้ผลการดำเนินงานขององค์กรมีทิศทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมที่เป็นอยู่ (Jalali et al., 2014; Reed & Srinivasan, 2005)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1) จากผลการศึกษาข้อมูลของตัวชี้วัดของทูมนมนุษย์ เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแฝงของทูมนมนุษย์ พบว่า ผู้ประกอบการควรส่งเสริมให้พนักงานภายในองค์กรนำทักษะ ความรู้ และประสบการณ์มาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กร ไม่ว่าจะเป็นการสร้างนวัตกรรมที่เป็นผลิตภัณฑ์และกระบวนการคิดในรูปแบบใหม่ได้อย่างชัดเจนและเหมาะสม

2) จากผลการศึกษาข้อมูลของตัวชี้วัดของการกล้าเผชิญความเสี่ยง เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแฝงของการกล้าเผชิญความเสี่ยง พบว่า ผู้ประกอบการควรมุ่งเน้นในการแสวงหาแนวทางที่สามารถ

นำมาใช้ในการจัดการกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้น กล้าตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้ และสามารถยอมรับการตัดสินใจในการทำงานได้อย่างมั่นใจ แม้ว่าผู้ประกอบการจะเคยตัดสินใจผิดพลาดมาแล้วก็ตาม

3) จากผลการศึกษาข้อมูลของตัวชี้วัดของผลการดำเนินงานขององค์กร เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแฝงของผลการดำเนินงานขององค์กร พบว่า ผู้ประกอบการควรมุ่งเน้นให้มีการปรับปรุงการผลิตที่สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งในเรื่องของการผลิตสินค้าให้เกิดประสิทธิผลตามมาตรฐานที่กำหนดได้ตามเป้าหมายที่องค์กรกำหนดไว้

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

1) ควรนำไปศึกษากับอุตสาหกรรมอื่นที่มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่กว่า เพื่อการวางแผนด้านกลยุทธ์และการพัฒนาผลการดำเนินงานขององค์กรในอุตสาหกรรมอื่น ๆ

2) ควรนำทฤษฎีที่สร้างจากข้อมูลและนำความรู้ที่ได้จากผลการศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์ ไปประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมเดียวกันหรืออุตสาหกรรมอื่น

เอกสารอ้างอิง

- กรมโรงงานอุตสาหกรรม. (2561). *ข้อมูลโรงงานแยกตามพื้นที่*. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2561, จาก <http://www.diw.go.th/hawk/content.php?mode=data1search>.
- ธัญนันท์ บุญอยู่. (2561). อิทธิพลของความสามารถทางนวัตกรรมในฐานะตัวแปรคั่นกลางที่ถ่ายทอดอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์กร การมุ่งเน้นการตลาด การจัดการความรู้ และการเป็นผู้ประกอบการสู่ความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง. *วารสารดุสิตบัณฑิตยศาสตร์*, ฉบับพิเศษ, 44-62.
- มนตรี พิริยะกุล. (2553). *ตัวแบบเส้นทางกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มนตรี พิริยะกุล. (2558). ตัวแปรกำกับและตัวแปรคั่นกลางในตัวแบบสมการโครงสร้าง. *วารสารวิชาการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม*, 11(3), 83-96.
- มนตรี พิริยะกุล. (2558). ตัวแปรคั่นกลางและการทดสอบอิทธิพลทางอ้อม. *วารสารการจัดการและการพัฒนา*, 2(1), 11-31.
- วรรณมา ยงพิศาลภพ. (2561). *แนวโน้มธุรกิจ/อุตสาหกรรม ปี 2561-2563: อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า*. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2562, จาก https://www.krungsri.com/bank/getmedia/970ceac5-ac54-4aad-988e-9e376a629a03/IO_Electrical_Appliances_180_907_TH_EX.aspx.
- สุนันทา มิ่งเจริญพร. (2556). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับผลการดำเนินงานขององค์กรของธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่. *วารสารวิทยบริการ*, 24(2), 157-167.
- Chin, W. W. (2001). *PLS graph user's guide version 3.0*. Retrieved April 8, 2019, from <http://www.Pubinfor.vcu.edu/carma/documents>.
- Fahy, J. & Smithee, A. (1999). Strategic Marketing and the Resource Based View of the Firm. *Academy of Marketing Science Review*, 10, 1-18.
- Jalali, A., Jaafar, M., Talebi, K., & Halim, S. A. (2014). The moderating role of bridging ties between risk-taking, proactiveness and performance: The evidence from Iranian SMEs. *International Journal of Business and Management*, 9(5), 74-87.

- Likert, R. A. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 140, 5-53.
- Ling, Y.-H. (2013). The influence of intellectual capital on organizational performance: Knowledge management as moderator. *Asia Pac J Manag*, 30, 937-964.
- Lumpkin, G. T., & Dess, G. G. (1996). Clarifying the entrepreneurial orientation construct and linking it to performance. *Academy of Management Review*, 21(1), 135-172.
- Marimuthu, M., Arokiasamy, L., & Ismail, M. (2009). Human capital development and its impact on firm performance: Evidence from developmental economics. *The Journal of International Social Research*, 2(8), 265-272.
- Mohammadi, R., Sherafati, M., & Ismail, M. N. B. (2014). Factors affecting intellectual capital and its role in financial performance of organization. *Indian Journal Science Research*, 5(1), 314-320.
- Montazeri, M., MollaHosseini, A., & Forghani, M. A. (2013). Evaluation of relationship between intellectual capital and structure of organizational corporate entrepreneurship (CE): Case study staff of Maskan Bank, Kerman Province. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, 6(1), 29-35.
- Reed, K. K., & Srinivasan, N. (2005). Responding to a changing environment: Adapting human and social capital to impact performance. *Academy of Management Proceedings*, A1-A6.
- Ringle, C. M., Wende, S., & Will, A. (2005). *SmartPLS 2.0 M3. Hamburg: SmartPLS*. Retrieved July 21, 2019, from <https://www.smartpls.com/smartpls2>.
- Teixeira, A. (2002). On the link between human capital and firm performance: A theoretical and empirical survey. *FEP Working Paper*, 121, 1-3.